

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 10. 2018, č. j. VS 16163-10/ČJ-2018-8026PR, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2019, č. j. 6 A 8/2019 - 68,

t a k t o :

- I.** Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyššímu správnímu soudu byla dne 30. 7. 2019 doručena kasační stížnost žalobce (stěžovatele), která směřuje proti v záhlaví označenému usnesení městského soudu. V kasační stížnosti požádal stěžovatel o osvobození od soudního poplatku a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

[2] Stěžovatelovy žádosti Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 31. 10. 2019, č. j. 1 As 261/2019 – 22, zamítl. Týmž usnesením stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě patnácti dnů od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, a současně jej poučil o následcích případného nezaplacení soudního poplatku.

[3] Usnesení bylo stěžovateli doručeno fikcí dle § 50c odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, neboť adresát doručovanou písemnost odepřel přijmout. K otázce naplnění podmínek fikce doručení dle uvedeného ustanovení se Nejvyšší správní soud ve vztahu ke stěžovateli vyjádřil v usnesení ze dne 6. 11. 2019, č. j. 6 As 160/2019 – 24, na které v tomto směru kasační soud nyní odkazuje, a konstatuje, že podmínky pro doručení zásilky fikcí byly naplněny.

[4] Podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), soud usnesením řízení zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Z § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, vyplývá, že poplatková povinnost vzniká podáním kasační stížnosti. Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve znění účinném od 30. 9. 2017 pak platí, že „[n]ebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřiblíží.“

[5] Lhůta pro zaplacení soudního poplatku uplynula dne 26. 11. 2019, stěžovatel však poplatek v této lhůtě nezaplatil. Soud proto řízení podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. zastavil.

[6] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něžž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 4. prosince 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu